

עֵשֶׂת הַתְּשׁוּבָה

פרשת צו

שבת פרה

י"ט אדר ב' תשפ"ד
שנה ט"ו גליון תש"ד

קול קאמרנא 0747962080

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא בארה"ק • בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א • עיה"ק ירושלים ת"ו

עטרת ראשנו

דברי תורה מב"ק אדמו"ר שליט"א

**צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העלה הוא העלה על מוקדה
על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו (ו ב)**

להבין מה שפרש"י אין צו אלא לשון זרוז מיד ולדורות, אמר רבי שמעון ביתר צריך הכתוב לזרוז במקום שיש חסרון כ"ס ע"כ. ועוד צריך להבין למה כתוב מוקדה במו"ם זעירא.

והנראה לומר דזה איתא ממרן האריז"ל (עץ חיים שער לט ד"א) וז"ל: ע"י התפלות והעבודות שעושים הצדיקים בעוה"ז, מוסיפים ומחדשים כח למעלה מידי יום ביומו, ומאירין באצילות אור לאין קץ וערך בכל יום נוסף על חבירו, נשמה לנשמה דבחינת אצילות של הצדיק עולה בחכמה, ועל ידה מתחברים או"א ע"י שם ע"ב דידיו"ן, שהוא חסד עלאה המזווג זוג עליון ונקרא מזלא. ונשמה דצדיק הבא מבינה, מעלה לזו"ן ע"י שם מ"ה, ונפש דאצילות מזווג לזו"ן ע"י שם ס"ג. ורוח דאצילות מ"ג של המלכות ע"י שם ב"ן. באופן שהנשמות של הצדיקים הוא מ"ג דבינה, והנפש הוא מ"ג דמלכות. ודע שאין נשמות הצדיקים עולין בבינה בסוד מ"ג בהיותו בחיים, אלא ע"י מסירת נפשו להריגה על קידוש השם, אך הנפש יכולה לעלות בסוד המ"ן של המלכות ע"י מסירת נפשו למיתה על קיום התורה והמצוות, ואין צריך הריגה עיי"ש.

נמצא שע"י התפלות והעבודות שעושים הצדיקים בעוה"ז, עם ע"י מסירת נפשו להריגה על קידוש השם מעלים מ"ן לבינה, ואם ע"י מסירת נפשו למיתה על קיום התורה והמצוות מעלים מ"ן למלכות.

וכן הוא מבואר יותר בשער הכוונות (דרושי כוונות קריאת שמע ד"ו) וז"ל: כביכול השי"ת צריך עזר וסיוע וכח מן מעשה ישראל התחתונים, והנה המלכות נקרא סוכת דוד הנופלת, כי בעונותינו נפלה ע"י מעשינו הרעים, וכן כאשר רוצה לעלות

צריך שיהיה ע"י זכויותו ומעשינו הטובים, כי עונותינו מפילים אותה כביכול, וזכויותנו מעלים אותה וכו', וזה ע"י שנמסור נפשינו על קדוש השם בכל לב, כי ע"י כן אפילו אין בנו שום מע"ט והרשענו עד להפליא, הנה ע"י מסירת נפשינו להריגה, מתכפרים עונותינו כולם, וע"כ תוכל המלכות לעלות עמנו, כי אנוחנו גרפין דשכינתא, ואז יעלו זו"ן ונשמותינו למעלה בסוד מ"ן אל אימא עלאה עיי"ש.

ועוד איתא ממרן האריז"ל בלקושי תורה עה"פ 'ביום ההוא יהיה הוי"ה אחד ושמו אחד' (זכריה יד ט) וז"ל: הנה עתה בגלות נקרא ז"א ונוקבא דודים, ואו"א רעים, דאו"א לא מתפרשין, וזו"ן לומנין מתחברים, אבל לע"ל יהיה 'הוי"ה' ז"א, 'ושמו' שהיא נוקבא, יהיה ג"כ 'אחד' פכ"פ עמו כמו או"א, נמצא שהשם לא יהיה יהו"ה שהוא מורה על בחינת ו"ק, אלא השם יקרא יהי"ה, כי כשם שחו"ב נקראים י"ה, כך יקראו זו"ן, כי ז"א יהיה תמיד בן י"ם שלם, והנוקבא תהיה במדרגתה הראשונה עיי"ש.

לפי זה יש לפרש שהשי"ת אמר למשה רבינו **צו את אהרן ואת בניו**, היינו שאהרן ובניו שהם הצדיקים בדורם, יעבדו את השי"ת בקיום התורה והמצוות כדי שיהיה היחוד של קודשא בריך הוא ושכינתיה בשלימות כמו או"א, היינו שיהיה שם הוי"ה יהי"ה ביחוד עם שם אדנ"י כמנין צ"ו. והוא אין צו אלא לשון זרוז מיד ולדורות, היינו שזוהו כל עבודת הצדיקים בכל הדורות ככל משך זמן הגלות. וזהו ביותר צריך הכתוב לזרוז במקום שיש חסרון כ"ס, היינו כי כ"ס בגי' צ' שחסר מספר אחד ליחוד צ"א, וע"ז צריך לזרוז שלא יהיה חיסרון ביחוד של זו"ן.

ואמר להם משה רבינו שהיחוד הנ"ל, הוא ע"י זאת תורת העלה שתעלו ע"י עבודתכם התערוותא דלתתא מ"ן למלכות, כדי שיהיה היחוד של צ"ו, וזהו העלה בגי' שמות מ"ה ואדנ"י, שהוא יחוד זו"ן השלם. וזהו הוא העולה הכתיב בוא"ו והקרי ביו"ד, לרמזו שצריך לעלות את הוא"ו משם הוי"ה, שיהיה יו"ד ספירות בשלימות, ועי"ז יתעלה ו"ה ליה כנ"ל.

וזהו על מוקדה על המזבח במו' זעירא, היינו שצריכים אהרן ובניו לעלות מ"ן להמלכות שהיא זעירא בחינת מ' זעירא, בחינת מיעוט הירח שירדה המלכות לבריאה כידוע (עץ חיים שער לו פ"א), ולעלותה על המזבח למלכות דאצילות, כדי שתהיה גדולה ככל קומת ז"א ויהיה היחוד השלם. ועבודה הזאת הוא כל הלילה הוא בכל משך זמן הגלות הנקראת לילה (סנהדרין צד. זוה"ק ח"ג רלח:), עד הבוקר עד שיאיר אור הגאולה העתידה.

ואיך עושים זאת ע"י הוציא את הדשן אל מחוץ למחנה שיוציא כל הרע ואחיות הקלי' מו"ה משם הוי"ה. וע"י אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה ע"י בחינת אש שהוא מסירת נפש למיתה על קיום התורה והמצוות, שע"ז יוכל לעלות מ"ן למלכות כדלעיל.

וזה היה ג"כ בעת יציאת מצרים, כמו שאיתא בזוה"ק (ח"ב לה. קלא). תנא הוה נהיר ליליא כיומא דתקופה דתמוז, וחמא כל עמא דינוי דקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב 'ולילה כיום יאיר' (תהלים קל"ט) עיי"ש, היינו שבגלות מצרים האירה אור הגאולה בתוך הגלות, היינו שנעשה אז היחוד של לע"ל, ועי"ז יצאו בני ישראל ממצרים.

רעוא דרעוין תשפ"ג לפ"ק

עטרת פז

אמרות טהורות מרבתינו זי"ע

פגול יהיה הנפש האכלת מגונו עונה תשא (ז יח)

וקבלנו שאם נתגבר על אדם איזה מדה רעה רחמנא לילצן, יעתיק עצמו לאחרת, ושניהם יתבטלו, כגון מי שנתגבר עליו הכעס, יקח תינוק וישעשע עצמו עמו וזה אהבה פחותה ושניהם יתבטלו, כי הקליפה אולא בפרודא, וכן להיפך, והחכם יבין לאשוריו וילך בדרך השם ביראה אמיתי. ולכן מחשבת פסול מפקא מידי פגול (ובאים ט:). כי שניהם נתבטלו מכחן הרעה, ומעתה תבין היטב מחשבת פסול פגול.

אוצר החיים' מרבינו יצחק אייזיק מקאמראנא

צו את אהרן ואת בניו לאמור זאת תורת העלה הוא העלה על מזקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו (ו ב)

הנה האות מ' מתיבת מוקדה היא קטנה, ואות קטנה היא חצי מן האות האמצעית, וכאלו נכתב כ' במקום מ', היינו כי בבית המקדש היו מקיימים את הכתר מצות

בשלימות ע"י הקרבנות אשר הקריבו בבית המקדש, וכדברי זקני המגלה עמוקות זי"ע כי בגלות יש רק ר"ע מצות, וזה שאמרו חכמו"ל (מנחות ק): כי העוסק בפרשת עולה כאלו הקריב עולה. וזה מוקדה שבית המקדש נשרף בעוה"ר, וזה מרמו המ"ם זעירא שהיא כת"ר מצות, הם נעשים זעירים וקטנים שא"א לקיימם בפועל, וזה הפירוש זאת תורת העולה מוכרחים לקיים הכת"ר מצות בלימוד פרשת עולה כאלו הקריב עולה, כל הלילה בגלות המר. וזה מרמות המ"ם קטנה שהיא כ', שבזמן שבית המקדש היה קיים היו מקריבים קרבנות ומקיימים את הכת"ר מצות בפועל, ועתה רק בלימוד התורה זאת תורת העולה כאלו הקריב עולה וכו'.

פרי חיים' מרבינו חיים יעקב מקאמראנא

ומפתח אהל מועד לא תצאו שבעת ימים עד יום מלאת ימי מלאיכם פי שבעת ימים ימלא את ידכם (ח ל).

רצונו לומר, מאכן ועד סוף הפרשה נדרש לכל הימים טובים, כלומר 'ומפתח אהל מועד' הוא כנגד ב' ימים הראש השנה, כי כתיב (דברים כט ט) אתם נצבים היום כולכם וגו', שיהו 'אהל מועד' שנקהלים כל ישראל בראש השנה בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובא להשמיענו 'לא תצאו שבעת ימים, שהם ששה ימי תשובה עם ערב יום הכיפורים, שהוא 'עד יום מלאת ימי מלאיכם' שנכתבו כולכם לחיים, שנתמלא כל הימים של כל השנה חותם חיים, והמעם כי שבעת ימים

אלו הם מסוגלים, ימלא את ידכם ככל שלשה ברכות בנים חיים ומזונו.

'כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר עליכם' רצונו לומר פסוק זה מיייר מיום הקדוש, דכתיב (טו ל) כי ביום הזה יכפר עליכם לפני ה' תטהרו. 'ופתח אהל מועד תשבו יומם ולילה שבעת ימים' 'ושמרתם את משמרת ה' ולא תמותו כי כן צויתי' זה הפסוק מיייר מחג הסוכות ומחג הפסח, כלומר 'תשבו יומם ולילה שבעת ימים' הוא ימי חג הסוכות, 'ושמרתם את משמרת הוי"ה' זהו חג הפסח, לשמור מהמין וממשהו חמין, 'כי כן צויתי' בתורה הקדושה.

ב' בית' מרבינו אליעזר גבי מקאמראנא

אם על תודה יקריבנו וגו' (ז יב).

והענין, דע אחי, סוד תודה בא, על שהוגבר בעצמו היצר לילך אחר תענוגי עולם הזה, ליהנות מארבע היסודות להנאת עורו וגופו, מארבע היסודות אש מים רוח עפר, כידוע משער הקדושה להרב רבינו חיים ויטאל, וכיון שנהנה ממנו להנאתו הסרוחה, הרי הוא מגביר היצר לחם חמין, ובהו נתעוררין עליו דינים ומקטרגים רחמנא לילצן, כמו שהארנו בספרי עשירית האיפה על תורת כהנים, מסוד ארבעה צריכין להודות. ותדעו אחי, שבאמת כל הנאות הגוף צריכין להחזיר לקונו, ובהו יתוסף שפע ומוזוני על כל העולמות, ולכן בא קרבן תודה עם לחם, להחזיר ולהוסיף שפע ואור.

אוצר החיים' מרבינו יצחק אייזיק מקאמראנא

ולכן לא היה נורק הדם על מזבח החיצון, כי בחינות תיקון להעלות החיות של סממני הקטרת חיות דעשיה לגמרי מכל בחינות הכללות, אי אפשר עד לעתיד, כי בחינה זאת לא יתקן עד ביאת משיח, כמבואר בזהר הרקיע באורך, על פסוק (בראשית מט ח) 'יהודה אתה.

אבל מה שנגד אהל מועד וק"ק, יכול לתקן ולהחזיר החיות אל הקדושה, ולשרוף הרע בסוד האימורים, ובאמת כל זמן שלא נתקן בחינת עשיה, כל העולמות אינם מתוקנים, ולכן א"א שיאכלו הכהנים בשר חמאת של חטא הציבור, כי עדיין מעורב טוב ורע, והוא מזון עכור וגורם לחטוא, וגם שעדיין לא נתגלה סוד מזון ואכילה עד לעתיד, שנאמר ואכלתם אכול ושבע והללתם את שם ה' אלהיכם אשר עשה עמכם להפליא, להפריש טוב מן הרע ואז ימשוך אכילה ומזון. עיין בלק"ת בפסוק אם רעב שונאך, שהנשמות מעורבים טוב ורע, ולפעמים חלק הטוב שבצדיק ניתן לרשע, ולפעמים חלק הרע שברשע ניתן לצדיק לתקנו, וזהו כל זמן שהצדיק מעורב טוב ורע, כי אף שעושה טוב בתורה ומצות, עדיין מעורב בו חלק רע בפניות וכיוצא, ומחמת עירוב זה יארע לו איזה שוגג של עבירה, ועל ידי שהוא עשה תשובה ומוכי לחייבא, נפרד הטוב מן הרע, ונעשה הצדיק כולו טוב והרשע כולו רע, והטוב שברע נעשה כסא אל הטוב אמיתי, כידוע ממרן אלקי הבעש"ט. וכל זה בפרשות, אבל בכללות שיתברר קומת אדה"ר שיהיה כולו טוב וחלק הס"ם אדם בליעל כולו רע, זה אי אפשר קודם ביאת המשיח.

אוצר החיים' מרבינו יצחק אייזיק מקאמראנא

כי צדיק גמור שאין בנפשו רע, לא יארע לו שוגג כלל וכלל, כמו שהארנו לעיל. וכיון שהיה מעורב אצלו הטוב ורע אירע לו שוגג, ואחר תשובתו על התערובת הזה ועל עונו, יכול אדם יחיד בפרטות נשמתו לתקן שיתפרד הטוב מן הרע לגמרי, ואז גבוה נחית ושרוף את הרע שבגנה, ואכיל ושצי לכל מי שמתדבק בו, כי אחר החרטה כשהטוב שהיה בחינות ניצוצי נשמות ישראל רוצה להתדבק בקדושה, אז גם הרע רוצה להתדבק לעשות טוב מעשים טובים ותורה וצדקה, שיהיה מעורב טוב ורע כמו מקדם, ואז אש גבוה נחית ושרוף לכל הרצון לדבק בו, חוץ מן הטוב האמיתי שהוא בחינות ישראל, אשר עליהם נאמר (דברים ד ה) 'ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כולכם יהיום'

אבל בסוד חמאת צבור, או כהן משיח, וכהן גדול ביום הכיפורים, שהכל הם בחינות הנוגע לכללות ישראל, ובחינה זאת של כללות ישראל שיתברר הטוב ויתחלק מן הרע לגמרי, זה לא יהיה עד לעתיד. וכל הבאת הקרבן של חמאת ציבור שיתקנו את בחינות המחטיאים אותם, אינו אל להסיר כח שלש קליפות רעות וגמורות שיש בגנה, וישאר מעורב בטוב ורע שבגנה עצמה, כי לתקן לגמרי אי אפשר עד זמן 'בלע המות לנצח' (ישעיה כה ח), שאז יתחלק הטוב מן הרע שבגנה, ולא ישאר שום ניצוץ שלא יתברר, והרע שבגנה יכלה כעשן, אבל עד שלא נתגלה הזמן הזה, אי אפשר באין פנים לתקנם לגמרי שלא יהיה מעורב, וגם לתקן כל בחינות נצוצי מלכין קדמאין של כללות ישראל אי אפשר עדיין.

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו זי"ע

דבר אַל אַהרן וְאַל בְּנָיו לֵאמֹר זֹאת תּוֹרַת הַחֲטָאתַם בְּמִקְוֵם אֲשֶׁר תִּשְׁחַט הָעֵלָה תִּשְׁחַט הַחֲטָאתַת לִפְנֵי הוִי"ה קָדָשׁ קִדְשִׁים הוּא (ו יח)

והענין מבואר בסוד קליפות נגה שחציו טוב וחציו רע, וצריך להפריד הטוב מן הרע ולהחזיר כחות הטוב אל הקדושה, והטוב נעלם ונתחבר עם הנפש דקדושה של אדם ונשלם האדם, וס"ם חסר ואבד הטוב ההוא.

וזהו על ידי תשובה וקרבנות נעשין זכיות (יומא פ:), ממש אותו בחינות הטוב שהיה מתחלה מעורב עם הרע וגורם לחטוא, ואח"כ על ידי התשובה נתברר ונתחלק הטוב מן הרע לגמרי, ובתשובה שלימה שנתחלק לגמרי, בודאי לא יחטא עוד. ולמאן דאמר זדונות נעשו כשגגות, סבירא ליה שגם על ידי תשובה, הלואי יספיק שיחזיר כבתחלה מעורב טוב ורע בקליפות נגה, שאז הם נקרא שגגות חציו טוב וחציו רע, ויצא מכלל זדונות שהם קליפות רעות גמורות, אך לא יספיק שיפרדו לגמרי ונעשו זכיות.

ומעתה תשכיל כשאדם יחיד חוטא, לערך פרטות נשמתו יכול לתקן את טוב ורע שלו, מה שהיה עד הנה מעורב אצלו, אשר על ידי תערובת הזה גרם לו שוגג,

עטרת זקנים

זמא דהילולא ממאורי הדורות

רבינו אלימלך ב"ר אליעזר ליפמאן מליז'ענסק זי"ע ה'נעום אלימלך' כ"א אדר תקמ"ז

דיבך נפשו לרבינו

ומעשה היה שבא צדיק אחד ממדינה רחוקה, שהיה דרכו להיות סגור ומסוגר, ולא דיבר עם שום אדם, והיה מעוטף בטלית ותפילין ובפרישות מכל הנאות, ולומד תורה יומם ולילה, והיה צדיק, וכששמע את שמע רבינו הקדוש אור עיניו רוח אפינו מוהר"ר אלימלך [מליזענסק], מעניני מופתים נפלאים ורוח הקודש ומדריגות נפלאות שלו, היה מתמה, ובא לבית מדרשו של רבינו, ורבינו צפה ברוח קדשו, ויצא לנגדו מביתו לבית המדרש שלו ונתן לו שלום בסבר פנים יפות, ואמר לו 'אם יסתר איש במסתרים אז ודאי אני לא אראנו השם צבאות' (ירמיה כג, כד). והצדיק הזה תמה, כי לא היה מכיר אדם שם, ושום אדם לא הכיר מהותו וענינו בכל מדינה זאת, ודיבך נפשו לרבינו והיה מגדולי תלמידיו.

'היכל הברכה' בראשית דף קטו:

לימוד התורה מועיל יותר מן התענית

זוה רבינו אלימלך [מליזענסק] ואמר, ששני דפין גמרא עם רא"ש מועיל יותר מן התענית.

'נתיב מצותי' אמונה ה, ב

שיריים של אכילת צדיק

פעם אחת ראה הקדוש ר' זושא מאניפאלי בביתו צורת אחיו רבינו אלימלך [מליזענסק], ואמר להמשרת, מה זה שאתה נושא שם, וראו שהוא שירי מאכל שלו, והיה בהם צורת אחיו הקדוש...

'היכל הברכה' בראשית דף רמד:

הגאולה תלויה בחזרת הארון

אמר משיח לרבינו אלימלך [מליזענסק], שהעיקר תלוי שיחזירו הארון שגלה למקומו, ואז יהיה הגאולה שלימה כמורה בימיו.

'היכל הברכה' בראשית דף קמג:

זהירות החסידים בעת שיושבין בסעודת מצוה

קבלה מרבינו הקדוש אלימלך [מליזענסק] שכל אסיפה שאין שם ראש, הס"מ ימ"ש נעשה שם ראש.

'נתיב חסד' אבות ו, א אחדות ח

כל צדיק הוא אבר מן המקדש

כל צדיק הוא אבר מן המקדש, ובכל יום מעלין למקדש עליון, שאנו מקוין שירד מן השמים בנוי ענין אחד, ומעלין אותו מן הקליפה ונקבע בקדושת בית המקדש, ורבינו אלימלך הקדוש אמר שהעלה את מזבח החיצון כידוע, ואם היה הזכות גובר על ידי לימוד תורה לשמה שיהיה מעלין הארון, כבר היה הגאולה שלימה, וכל זה ידוע.

'היכל הברכה' וקרא דף רצה:

הצדיקים ביטלו את חבלי משיח

ובפרט בצדיקים הגדולים, עומדים עליהם כל בני עולם כמו שעשו לכמה צדיקים, ופעם אחד הכה אחד על לחי לרבינו אלימלך [מליזענסק], ואמר רבש"ע אני מוחל בלב שלם ובלב שמח ולא יענש שום אדם בסבתי, ושמע מו"ח הצדיק מוהר"ר אברהם מרדכי מפינטשב, מפיו של רבינו אלימלך, ינחו מלחלוק עלי שתי שנים ואביא משיח וגאולה שלימה. ואמר, חידוש נפלא הוא לי על התנאים שצפו ברוח קדשם (י) עד סוף כל הדורות, וכתבו כל כך גזירות רעות ויסורים, שיהיו קודם ביאת משיח, ולא ראו שאלימלך יהיה בעולם, וכל אלו הרעות והגזירות כבר המתיק אותם וביטל אותם אלימלך. כל זה שמע מו"ח זצ"ל מפיו הקדוש.

'נתיב מצותי' אמונה ד, ה

חבלי של נטילת ידיים

מי שהוא ירא שמים באמת לא יטול ידיו אלא מכלי חרס, זכויות, אבנים שהם גוש אחד ולא ניתקנו, דשבירתן זהו מיתתן, וכך נהג אדונינו הקדוש רבינו אלימלך מליזענסק, ואחריו נהגו כך הרבה תלמידיו, ולכל זה יש פנים בהלכה למעין אמת.

'שלחן הטהור' סימן קנט, ה

הכרעתי את העולם לכף חובה

שמעתי אני השפל, משם רבינו אלימלך [מליזענסק] שאמר, מה שכל העולם צועקים לפניו, זה מבקש שיחיה בנו, וזה צועק לפניו על הפרנסה, וזה על החיים, ואמר. על ידי שחטאתי והכרעתי את העולם לכף חובה, צועקים לפני תן לי בניי חיי ומזוני שנלקח ממני עבורך. דברים אלו בוערים כלפידים. כך שמעתי.

'נתיב חסד' אבות ה, כ

יתבטל ממצואות מגודל אור וקדושה אלקיות

סיפר לי מורי חמי: פעם אחת שאל אותו [הבעש"ט] תלמיד אחד: מה יהיה גורלי ועסקי, ואמר לו: יהיה חזן. ויאמר לו: אין אני יכול לנגן. ואמר לו מרן: אקשר אותך בעולם הניגון, ותוכל לנגן. וסיפר לי מורי חמי, שהוא בעצמו היה מכיר את החזן הנ"ל, ולא היה בעולם מנגן נפלא כמוהו.

ופעם אחת בא החזן הנ"ל אל רבינו אור שבעת הימים, מו"ה ר' אלימלך מליזענסק זי"ע, עם שני משוררים, אחד נקרא באס, ואחד נקרא סתם זינגער, והיתה מבוכה בין רבינו הנ"ל ובין בנו הצדיק ר' אלעזר, אם יכבד את החזן לקבל שבת, כי היה ירא רבינו, שלא יבלבל אותו מקדושתו. ומגודל פחד קדושת מרן אלקי, כי נקרא חזן של הבעש"ט, הסכימו בהכרח לכבדו, ויהיה מה [שיהיה].

וכשהתחיל החזן להתפלל, שלח רבינו הנ"ל, שיפסיק ולא יתפלל עוד לפני התיבה, כי יתבטל ממצואות, מגודל אור וקדושה והארות אלקיות, שהיה נפתח לרבינו על ידי שירות של צדיק זה. ואחר כך כיבד אותו רבינו מאוד בכל השבת, אך לא היה מתפלל לפני התיבה. ובמציאות שבת קרא להחזן, שיספר לו ממדריגת ומקדושת מרן אלקי אור ישראל, וסיפר לו ענינים נוראים לא שמעתן און...

'מעשה השם' אות יג - טו

מה יתבונן בתחלה בשפלות עצמו או בגדלות הבורא

'מי ירפא לך' (איכה ב, יג). הענין נראה מן הפסוק להכריעו, כי היה וויכוח גדול בין רבינו הקדוש אלימלך

ובין אחיו הקדוש ר' זושא. כי מר אמר שצריך מתחילה להתבונן בגדלות השם ובמעשיו הנוראים, ואחר כך יבוא ממילא לשפלות בעיני עצמו. ומר אמר להיפך, כי כל עוד שלא השפיל עצמו כאן, אי אפשר להשיג גדולתו של יוצר בראשית ויראתו. ורבינו הקדוש איש אלקים [המגיד ממעורישט] הכריע ששניהם אמת. ומכאן נראה שבעת היחוד בנקודות הלב, מתחילה [צריך] להשכיל 'מי' ברא אלה' (ישעיה מ, כו) גדולת האדון, ואחר כך בא בעת היחוד למדריגות 'מה' ממש... 'זהר חי' ח"א דף ה:

תכלית השלימות הוא להיות מעלה ומטה

הגם אשר הוא מדריגה גדולה בעת שהיה מלבוש משה בגוף חשמ"ל שהולכין בו הצדיקים בגן עדן, וכבר נסתלק מן חיזו דגוף דהאי עלמא לגמרי, על כל זה אין זה שלימות [ה]אמיתי, כי תכלית השלימות הוא להיות מעלה ומטה. וכך שמעתי מאת אדמו"ר מהור"ר אברהם יהושע העשיל ממעזובי, מה שקבלתי ממורי ורבי רבינו אלימלך [מליזענסק]. אובין הונטין, הונטין אובין (למעלה למטה. למטה למעלה).

'היכל הברכה' וקרא דף א.

סימן שהיה לו שבוע בקדושה

אמר רבינו הקדוש מוהר"ר אלימלך [מליזענסק], שסימן שהיה לו שבוע בקדושה, אם יש לו הארה עצומה בערב שבת (עיי' נעם אלימלך בשלח ד"ה ויהי ביום הששי). זהו האמת, אבל צריך לזה הרבה סיעתא דשמיא, וקדוש כמותו הוא במדריגה זאת.

'נתיב מצותי' אמונה ד, כ-ג

זהירות הצדיק שלא לגלות מדרגותיו

אין ציור הולד עד מם יום (כמרות כא), כנגד מם סתומה, כוללת צירים ודלתות גוף וצלם. ולכן רבינו הקדוש אור וחיות נשמתו רבינו אלימלך [מליזענסק] הזהיר, כשהצדיק משיג איזה מדרגה, לא יגלה עד תשעה חדשים, ולפחות עד ארבעים יום.

'נתיב מצותי' נתיב התורה א, כב

הצדיקים מריחין ריח גן עדן וצריך ברכה

רבינו אלימלך מליזענסק אמר, שאינו יכול ליסבול בערב שבת אחר הטבילה את בוסמין וריחין דגן עדן, כי הצדיקים הרבה פעמים מריחין ריח גן עדן, והסיבה [הוא] שבעת עבודה ותפילה ולימוד תורה באים נשמות מגן עדן לסייע להם, ומהם מלבושיהן מריחין ריח גן עדן, והוא ריח שיש בו ממש וצריך ברכה.

'זהר חי' ח"ד דף קעב.

הסתופפות אצל כמה צדיקים

לפעמים הצדיק משתוקק אל העולם בשביל הארות ש"ע נהורין, שנמשך עליו על ידי העולם, וזהו (תהלים כו, ה) 'לך' בגינך 'אמר לבי' לבני העולם 'בקשו פני', והכוונה אמת כדי 'את פניך ה' אבקש', ולכן אינו מקפיד על אנשים שלו אם נוסעים ג"כ לצדיק אחר צדיק אמת ומקבלין משם הארה. וכך היה מדתו של רבינו אלימלך [מליזענסק] ותלמידיו אמיתים, שהיו דבקים בו באמת.

'זהר חי' ח"א דף רו.

פרשת פרה

דיני פרה אדומה

מצות עשה, לעשות מעשה פרה אדומה, שנאמר 'ויקחו אליך פרה אדומה תמימה' (במדבר י"ב).

מדיני המצוה, שתהא תמימה באדמיות, ואם נמצא בה שתי שערות שחורות, או לבנות פסולה. ומצוה שתהא בת שלש שנים או יותר. ומום פוסל בה שנאמר 'אשר אין בה מום' (שם). ועבודה פוסל בה שנאמר 'אשר לא עלה עליה על' (שם). ובהר הזיתים היתה נעשית. ועושין מערכה של עצים, ונותן הפרה כפותה על המערכה. וכהן לובש ארבע בגדי כהן הדיוט, אף כהן גדול אינו לובש אלא ככהן הדיוט. ושוחטה בימינו, ומקבל הדם בשמאלו, ומוזה באצבעו הימנית מן הדם שבכפו השמאלית, שבע פעמים כנגד בית קדשי הקדשים, ומתכוין ורואה בפתחו של היכל. ומצוה אש במערכה, וכשנרקע בטנה, הכהן לוקח עין ארו ואזוב וכורכן בשני תולעת, ומשליך לתוך בטנה, ומרבה לה עצים, ואח"כ מאסף כל האפר, וחולקה לשלושה חלקים, חלק אחד בשביל הכהנים, וחלק אחד בשביל ישראל בהר הזיתים, וחלק אחד למשמרת מוכן ומוצנע. ופרה נעשית בטבול יום. ומטמאין את הכהן כשרץ. וטובלין אותו טבילה אחת, כי הטובל שנים מוגונה, שלא יאמרו שמחמת שלא טבל פעם ראשון בכוונה, או שלא טבל כראוי טובל שנית, ויחשבו שמא לא טבל גם בפעם השני כהוגן, ולכן בקדשים אינו אלא מוגונה, ובפרה לא היה מניחין אותו אלא לטבול פעם אחת, ואומרים לו טבול אחת. וכל העוסקין בפרה אדומה, משעת שחיטה עד שתעשה אפר מטמאין בגדים.

'אוצר החיים' מצוה שצח, במדבר דף קכט.

מצוה בסגן

איחא בזהר (פקודי רלז): פרה אדומה אתיביבת לסגן ולא לכהנא רבא. סגן הוא הממונה שהוא חסד הראשון, שהוא הממונה לשאר חסדים המתפשטים. **ואאמו"ד** זלה"ה כתב נ"ב בזהר שלו, כהן גדול חכמה אבא עלאה, סגן הוא בינה, כהן סתם הוא ז"א, איש כהן מלכות ע"ש, סגן הוא בינה, כי יש לה שם ס"ג, ונ' הוא חמשים שערי בינה, ודינים מתערין בינה, לזה נותנים פרה אדומה שהיא בינה לסגן.

'משק אליעזר' פקודי על דף רלז:

אילו היה נתגלה טעמי הפרה לאמיתות כבר היה נתבטל ההבדלה מן העולם

'ויקחו אליך פרה' (במדבר י"ב), כי ענין פרה אדומה קליפות נגה לא שייך למשה, כי הוא כבר החזיר כל בחינות נגה שלו לחשמל האור הטוב, ולכן כתב 'ויקחו אליך' שהם יקחו אליו, שיטורו גם בחינות נגה של כללות ישראל לתכלית הטוב, לגבורות של אפר מנפצ' הקדוש, ולכן

למשה נתגלה טעמי הפרה היאך ליהרר ממנה, כי יכול להיות בעיני עצמו צדיק גמור בתכלית הזהירות, ואחר הבדיקה יהיה נמצא רשע גמור שאין לו חלק לעוה"ב, מחמת גסות הרוח, כמו שאירע לדואג ואחיתופל וירבעם בן נבט הצורר הרשע עוכר ישראל, ואילו היה נתגלה טעמי הפרה לאמיתות כבר היה נתבטל הבחירה מן העולם, ולמשה נתגלה, וזהו 'ויקחו אליך' דקות דבר הנעלם הזה. ודע כי אי אפשר להינצל מקליפה דקה הזאת אם לא בהתקשרות ניצוץ משה רבינו, וזהו 'ויקחו' 'יקחו', הענין הנעלם שתמתיק בחינות נגה, ועוד 'יקחו' פשוט מצות פרה לקיים מצות ורצון הבורא שאמר ונעשה רצונו לנחת רוח לפניו.

'היכל הברכה' שמות דף רלז.

ענין פרה אדומה שלא עמד עליו משה ושלמה

וזה הוא פרה אדומה, דאצטבע בגוון אדם, להלעיט לעשו מן האדם האדם הזה' (בראשית כה ל). ולא יכול משה ושלמה לעמוד עליה, איך להשמר מן טעות ורמאות שלה, הטעה את משה לגייר את ערב רב, אשר היה חטא גדול אשר נאמר עליו (דברים לא יח) 'כי פנה אל אלהים אחרים' ערב רב כמבואר בליקוטי תורה (פרשת וילך), וזה גרם לנו כל הגלות והצרות, והטעה את שלמה בחלקות שפתיו ליקח אלף נשים, והטו את לבבו הקדוש, ואנן מה נענה לבקש רחמים מבעל הרחמים להינצל מקליפה דקה זאת.

'זהר חי' ח"ה דף קנט.

ע"י אמונה ושמהה ממתיק דיני הפרה

ענין פרה אדומה, עיין בלק"ת (פ' חקת) יחוד מן [האריז"ל] שהאותיות הקודמת לארבע יהו"ה ד"פ טדה"ד [עולה פ"ח], ואותיות הקודמת לע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, עולין קצ"ו, עם פ"ה הניל' עולה 'פרה'. ומצד זה 'מטמאה טהורים' ברוב דינים, ואין תיקון להמתיק דינה אלא אמונה שלימה, ולהיות אין אפר ממש, ויקבל הכל בשמחה ובאהבה ובחיבה, ואז היסורין אפילו יסורי מיתה ר"ל הם מתוקים וחביבים בנעם השם ובאהבתו, והמתקות דינים המטמאים טהורים ברוב דינים נפסק ממנו הדביקות והאהבה אין תיקון אלא 'אפר' בשמחה, כי האלף אמונה שאלופו של עולם בכל תנועה ממתיק פ"ר גבורות קשות, ואחורי השמות פרה נמתקין בסוד 'פרה אדמה' עם הכולל עולה של"ו, שהוא היה ע"ב, והיה ס"ג, והיה מ"ה, והיה ב"ן, עולה פ"ה אדמ"ה, נמתק בשורשה 'לטור טמאים באומר קדוש' (יוצר לפרשת פרה).

'היכל הברכה' במדבר דף קכט.

טעם שלא עלה עליה על

כתב 'אשר לא עלה עליה על' (במדבר י"ב), 'על' חסר ואו. עיין בזהר (חקת קפ): 'על' כתב כד"א (ש"ב כג א) 'נאם הגבר הוקם על', מ"ט בגין דהוא 'שלומי אמוני ישראל' (שם כ ט), ועליה לאו הוא אלא עמה 'אשר לא עלה עליה על' 'בתולה ואיש לא ידעה' (בראשית כד טז). עיין לק"ת (חקת) כי פרה אדמה בנוקבא דנגה, ומטהרת טמאים ומטמאת טהורים בסוד טוב ורע, כי על ידי תשוקת הרע נתעורר לאחוז בטוב, ושורש אלו בסוד פר של ה' מלכות שהוא אדמה נמשכה קדושה מעולם הבינה, בסוד נון שערים שלה העולה אדמה, וכל זמן שהם בקדושה הוא פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום של אלהים אחרים. אך כשעשו ישראל את העגל גרמו שנתפשטו

אלו הדינים אל הקליפות, והנה דינים אלו כשיונקן מהם הקליפות ונעשה אש זרה אש גיהנם במדות רעות כעם וגאווה ותאוות ניאוף אש גיהנם ממש, הם גורמין לה שלא תהיה המלכות ביחוד עם דודה פב"פ, וזהו 'אשר לא עלה עליה על' שהוא היסוד והצדיק המקבל מאה ברכות להשפיע לשכינה, והת"ת שהוא ואו נעלם ונסתלק לגמרי, אבל הצדיק עכ"פ 'טוב שכן קרוב' (משלי כז י) שהוא עכ"פ קרוב לה גם בגלות והוא עמה לשומרה.

המנונה כי על ידי חטאים חזרו האורות כמו שהיה בעת מיתת מלכים ושבירתן, דלא אתהדרו פב"פ עדיין, ויצאו אורות לחוץ ונתפשטו הדינין חוץ להיכל המלך חוץ למחנה שכינה, ואז נאחו בה זוהמא, ואז ושחט אותה ללבנה ולצרף הזוהמא הקשה על ידי אש, ולזה ושרף עד שחזור לבת עין נקודה קדושה, ואחר ששורפה נשאר הקדושה אות הא אפר הפרה, כי כל הגבורות והחמימות לדבק עצמו באלופו של עולם ובאמונתו בלב שמחה, ומה שהיתה 'פרה' נעשית 'אפר' וגורם חימום היחוד דקדושה לדבקה בו ואתהדרו האורות פב"פ. ולפי הפשט דרשו בו חז"ל (פרה פ"ב מ"ג) 'על' חסר, לא על ממש, אלא כל שהוא רכב עליה, נשען עליה, נתלה בזונה, עבר בה את הנהר, קיפל עליה את המוסרה, נתן מליתו עליה, פסולה.

'היכל הברכה' במדבר דף קכט:

טעם שריפת פרה אדומה, וטעם שלא ניתנה לאהרן

טעם שריפת פרה אדומה לשרוף כח השלש קליפות של נגה והשאר טהור. לשון מרן (טעמי המצות פ' חקת) 'אשר לא עלה עליה על' (במדבר י"ב) היינו דכתיב (בראשית כד טז) 'בתולה ואיש לא ידעה', פירוש במעשה זה אין בו שום רמז יחוד אלא הכל תגבורת הדינין על הפרה, בסוד שריפתה ועשייתה חוץ למחנה, ובכחינה זו 'לא עלה עליה על' שהיא הת"ת הכולל כל ה' עליונה וה' תחתונה, בסוד 'קיע בתוך המים' (שם א). ולזה לא ניתנה לאהרן שהוא שושבינת היחוד.

'אוצר החיים' מצוה נב, שמות דף קנו.

טעם וכבס האסף

'וכבס האסף' חסר ואו, שצריך לכבס עצמו מבחינות אשה וזנה שמטמאה בעוה"ש של מצח, כי יש נגד ו' קליפה, אבל אחר שנאסף אין בו טומאה להעוסקין בטוהרתה.

'היכל הברכה' במדבר דף קלא.

בזכות אאע"ה שאמר 'אפר ועפר' וכו' ישראל לפרה אדומה

והנה במדבר (כ"ר מט יא) איתא בזכות 'ואני עפר ואפר' (בראשית יח כז) שאמר אברהם אע"ה, וכו' ישראל לפרה אדומה ע"כ. והנה מה שאמר אברהם אבינו 'ואנכי עפר ואפר' הפירוש, אפר מן אור כשדים, שניצל מן השריפה שהשליך אותו נמרוד, ועפר מן מלחמת ד' וה' המלכים, והנה רש"י ז"ל מביא עה"פ (בראשית יד יג) 'ויבוא הפליט ויגד לאברהם העברי' שני פירושים מדוע נקרא 'פליט', או שנפלט מן המלחמה, או פירוש שני בשם המפרש, שנפלט מן דור המבול. וזה שפירש"י ז"ל שכוונתו היתה שיהרג אברהם וישא את שרה, ולכן רצה עוג שאברהם ירג במלחמה וייעשה אפר ועפר, והקב"ה הצילו מן עפר ואפר, ולכן משה הרגו. וזה הפירוש שע"י זכות 'אפר ועפר' וכו' ישראל לפרה אדומה, וזה שייכות פרה אדומה למלחמת עוג, כי עוג רצה שיהיה אברהם עפר וידרס במלחמה, ולא תהיה לו זכות עפר ואפר שתהיה פרה אדומה וכו'.

'פרי חיים' דף שכט